

bi jih doseči in spraviti v kletko le tedaj, če bi stal na kakej večje, nižje veji. To sta vedela tudi naša ptičarja. Na jablani sta bila hitro; Janezek je stopil na óno vejo, da bi dosegel gnezdice. Pa glej ga kleka! gnezdice je še vedno previsoko. Kaj sta hotela — stopil je še Peterček na vejo in se prijel z jedno roko jablane, drugo pa je podal Janezku. Nu, tako bi pa vže šlo in res bi bila naša poniglavčka kmalu srečna gospodarja mladih liščekov, da ni napravila veja pod njima: resk! in kletka in veja, in Janezek in Peterček dobili so se kmalu potem doli pod jablano. Dobra njiju angeljčka váruha sta imela izvestno dosti opraviti, ker drugače bi se bilo lahko tudi kaj hujega zgodilo, nego samó to, da sta se kmalu potem vzdignila iz nekoliko trde posteljice in s solznimi očmi pogledala tja gori na nesrečno jablano.

A nekaj sta vender dobila v spomin. Ropot je privabil Peterčkovega očeta, ki je takój uganil, kaj sta nameravala. Odlomljena veja in razbita kletka sta bili najbolj priči. Šiba se je tudi dobila blizu in skrbni oče je pošteno izprašil najprej Peterčkove, potlej pa še Janezkove hlačice. To jima je bil najboljši nauk in nikoli več nista stikala po tičjih gnezdih. Oproščeni liščeki, ko so odrasli, žgoleli so jima veselo pesenco o slóboni, ki je ljuba ljudem in živalim. Otroci, zapomnite si to!

P. V—j.

Daj srcu svojemu pokoj!

Umrló dete je cvetoče,
Zagrebli so je pod zemljó,
Spominéite, lepo belih lilij
Vsadili so na grob ljubó.

A dan za dnevom sestra mala
Cvetličice zvestó kropí,
Kropí s prizrénimi solzami,
Ker mlado jej sreé solzí.

In dete vidi britko tugo,
Pred večnega hití Bogá,
Do zemlje prosi si odpusta,
Da sestri vteši tok solzá.

In Večni vsliši prošnjo nežno,
Podá mu angeljsko perút,
Da sestro čuva kakor angelj,
Ko skuša jo sovražnik krut.

I ti si morda bratea zgubil,
Daj srcu svojemu pokój,
Tvoj dragee morda s taboj biva,
Mordá celó je angelj tvoj!

J. R.

